

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/74/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813224632
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3813224632.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudkýň JUDr. Olgy Lichnerovej a JUDr. Alice Beňovej v spore žalobcu B. O. X., s.r.o., so sídlom v W., F. 5, G. XX XXX 803, zastúpeného Advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, proti žalovaným 1/ H. F., bytom N. O., 4. apríla XXX, 2/ P. F., bytom W., M. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaných do 30.06.2016: Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom v Bratislave, Šafárikovo námestie 7, IČO 423 629 62, zastúpeného JUDr. Bohdanom Jakubisom, advokátom so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 13, o zaplatenie sumy 5.715,36 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 23. februára 2016, č. k. 10C/121/2014-160, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaní 1/, 2/ **n e m a j ú** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorým sa domáhal proti žalovaným 1/, 2/ zaplatenia sumy 5.715,36 eur s príslušenstvom. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných trovy konania v sume 1.306,60 eur, na účet U.. W. U., advokáta, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vychádzal zo zistenia, že dňa 03.02.2006 X., a.s. a žalovaný 1) uzavreli zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie peňažných prostriedkov žalovanému 1/ v sume 6.638,78 eur. Žalovaný sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky splácať v mesačných splátkach po 90,72 eur od 20.03.2006 po dobu 119 mesiacov vždy do 20. dňa v mesiaci. Konečná splatnosť úveru bola dojednaná do 20.01.2016. Ručiteľský záväzok na základe dohody o ručení zo dňa 03.02.2006 prevzal žalovaný 2/. V dôsledku nesplácania úveru žalovaným 1) v určených mesačných splátkach, mu SLSP, a.s. dňa 20.10.2009 oznámila, že ku dňu 30.09.2009 je v omeškaní so zaplatením sumy 395,31 eur a vyzvala ho k zaplateniu dlžnej časti úveru v lehote 10 od doručenia výzvy (č.l. 131 spisu). Žalobca nepredložil doklad o doručovaní výzvy SLSP, a.s. zo dňa 20.10.2009 podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách žalovanému 1). Dňa 27.09.2012 SLSP, a.s. pohľadávku voči žalovaným postúpila zmluvou o postúpení pohľadávok žalobcovi. Dňa 15.10.2012 žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 15.10.2012 (č.l. 23 spisu) a žalovaného 1) vyzval k zaplateniu celého zostatku úveru v sume 8.924,56 eur najneskôr do 30.10.2012. Hoci žalobca preukázal, že jeho právny predchodca, SLSP, a.s. preukázal existenciu výzvy zo dňa 20.10.2009 adresovanej žalovanému 1/ v súlade s ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, v platnom znení, v ktorej mu oznámil, že ku dňu 30.09.2009 je v omeškaní so zaplatením sumy 395,31 eur a vyzval ho k zaplateniu dlžnej časti úveru v lehote 10 od doručenia výzvy (č.l. 131 spisu), nepreukázal jej doručenie žalovanému. Postúpenie pohľadávky je upravené v ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka. V danom prípade SLSP, a.s. ako banka a pôvodný veriteľ

pri postúpení pohľadávky na inú osobu sa musí riadiť okrem všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka aj ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z.. Pokiaľ nie je dodržaný postup uvedený v tomto ustanovení zákona, nie sú splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky banky nebankovému subjektu. V danej veci žalobca pohľadávku nadobudol postúpením od banky. Bolo jeho povinnosťou preukázať splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky, čo je predpokladom preukázania aktívnej vecnej legitímácie. Žalobca síce predložil výzvu zo dňa 20.10.2009 adresovanú žalovanému 1/, následne nepreukázal, že mu výzvu aj skutočne zaslal. Zákon č. 483/2001 Z. z. predpokladá, aby výzva adresovaná dlžníkovi podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách bola písomná a veriteľ sa musí aspoň pokúsiť o jej zaslanie dlžníkovi na jeho poslednú známu adresu, a to napr. poštovým podacím lístkom alebo doručenkou. Vzhľadom k tomu, že žalobca nepreukázal doručenie uvedenej výzvy žalovanému 1/, súd prvej inštancie bol toho názoru, že právny predchodca žalobcu nedodrжал postup vyplývajúci mu z cit. ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách pre postúpenie pohľadávky voči žalovaným žalobcovi. Pokiaľ ide o vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru žalobcom zo dňa 15.10.2012 ku dňu 15.10.2012 (č.l. 23 spisu), v ktorom žalovaného 1/ vyzval k zaplateniu celého zostatku úveru v sume 8.924,56 eur do 30.10.2012, súd poukázal na to, že podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky len pohľadávka alebo časť pohľadávky, ktoré sú už splatnými. Žalobca v konaní predložil dôkaz o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 15.10.2012, ktoré bolo adresované žalovanému 1/. Súd toto oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti nepovažoval za právne významné z dôvodu, že žalobca k takémuto oprávneniu nebol oprávnený. Predmetom postúpenej pohľadávky bola suma 8.743,15 eur. Je zrejme, že pôvodný veriteľ, SLSP, a.s., so sídlom v Bratislave ako banka postúpil zmluvou zo dňa 27.09.2012 nebankovej inštitúcii aj splátky nezročné, pričom k ich predčasnej splatnosti nedošlo. Predmetom zmluvy o postúpení pohľadávok žalobcovi potom bola neexistujúca pohľadávka, preto zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 27.09.2012 je neplatná, nakoľko predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky na tretiu osobu môže byť len pohľadávka alebo časť pohľadávky, ktoré sa stali splatnými. Keďže v konaní nebolo preukázané, že žalobca nadobudol platne pohľadávku Slovenskej sporiteľne, a.s. voči žalovaným zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 03.02.2006, súd jeho žalobu ako nedôvodnú zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Vedľajší účastník na strane žalovaného bol vo veci úspešný, na základe čoho mu patrí právo na náhradu trov konania, ktoré predstavujú trovy právneho zastúpenia za 5 úkonov právnych služieb po 200,85 eur, päťkrát režíjny paušál po 8,39 eur za prípravu a prevzatie zastúpenia, písomné podanie vo veci samej zo dňa 29.01.2015, písomné podanie vo veci samej zo dňa 25.01.2016, účasť právneho zástupcu na pojednávaní dňa 28.01.2016 a dňa 23.02.2016. Cestovné náklady advokáta za účasť na pojednávaní dňa 28.01.2016 predstavujú sumu 95,02 eur za cestu z Bratislavy do Prievidze a späť. Náhrada za stratu času predstavuje sumu 139,80 eur za 10 polhodín po 13,98 eur. Cestovné náklady advokáta za účasť na pojednávaní dňa 23.02.2016 predstavujú sumu 95,02 eur za cestu z Bratislavy do Prievidze a späť. Náhrada za stratu času predstavuje sumu 139,80 eur za 10 polhodín po 13,98 eur. Celkom trovy konania, ktoré je povinný žalobca vedľajšiemu účastníkovi nahradiť, predstavujú sumu 1.306,60 eur.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, domáhal sa jeho zmeny tak, že jeho žalobe bude v celom rozsahu vyhovie. Vytykal súdu prvej inštancie nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočne zistený skutkový stav veci. V súvislosti s nedostatkom aktívnej legitímácie v konaní poukázal na skutočnosť, že v konaní predložil relevantné oznámenia postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky spolu s podacími hárkami, preukazujúcimi odoslanie týchto písomností žalovaným, ktoré bez ďalšieho zakladajú aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z týchto oznámení vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadnej neexistencie. Súd prvej inštancie preto pochybil, keď napriek predloženým oznámeniam o postúpení pohľadávky skúmal platnosť zmluvy o postúpení. Zastával názor, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejme, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávky. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky, uvedené v predmetnom ustanovení, podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Mal za to, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. Napriek uvedenému v tejto súvislosti poukázal na výzvu zo dňa 20.10.2009, ktorou v konaní preukázal, že právny predchodca žalobcu splnil všetky povinnosti, ktoré mu ust. § 92

ods. 8 zákona o bankách ukladá, teda, že žalovaný 1) bol v mene banky vyzvaný na úhradu dlžnej sumy a zároveň bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 dní. Mal za to, že predloženou výzvou v konaní preukázal, že žalovaný 1/ bol jeho právnym predchodcom vyzvaný na úhradu dlžných splátok, a teda v konaní bolo preukázané, že právny predchodca žalobcu konal v súlade s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Nesúhlasil ani s názorom súdu prvej inštancie, že v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky len pohľadávka alebo časť pohľadávky, ktoré sú už splatnými. Mal za to, že banka môže postúpiť peňažný záväzok ako celok, vrátane jeho príslušenstva. Poukázal na to, že v súlade s prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok bol žalovaný 1/ ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní 1121 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaného 1/ so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Namietal rozhodnutie súdu prvej inštancie aj vo výroku o priznaní náhrady trov konania vedľajšieho účastníka, keď mal za to, že v prípade trov vedľajšieho účastníka nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Uplatnil si náhradu trov konania s tým, že trovy odvolacieho konania predstavujú sumu 251,32 eur.

3. Žalovaní 1./ 2/ sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrili.

4. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trenčíne uznesením z 30. júna 2016 sp. zn. 4Co/203/2016-179 odvolanie žalobcu odmietol ako oneskorene podané podľa ust. § 218 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku. Vychádzal z toho, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie bolo žalobcovi doručené 11. apríla 2016, zákonom stanovená 15-dňová lehota na podanie odvolania začala plynúť 12. apríla 2016 a skončila 26. apríla 2016. Žalobca podal odvolanie prostredníctvom Poštového úradu Bratislava dňa 27. apríla 2016, teda po uplynutí lehoty na podanie odvolania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 6Cdo/66/2017-209 zo dňa 20. decembra 2017 zrušil uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/203/2016-179 zo dňa 30. júna 2016 na podklade podaného dovolania žalobcu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. K uvedenému ho viedlo zistenie, že žalobca prevzal uznesenie súdu prvej inštancie 11. apríla 2016, posledným dňom lehoty na podanie odvolania bol 26. apríl 2016, ako ustálil aj odvolací súd. Z obsahu spisu ďalej zistil, že odvolanie žalobcu proti uzneseniu súdu prvej inštancie bolo podané telefaxom 26. apríla 2016, čo žalobca preukázal výpisom z telefaxu. Hoci sa uvedený výpis v spise nenachádzal, táto skutočnosť nemôže byť na ujmu žalobcu, ktoré by žalobcovi znemožnilo uskutočňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, a preto dovolaním napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP /keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ani to nevyžadoval verejný záujem/ v spojení § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Po vydaní rozhodnutia súdu prvej inštancie došlo k zmene právnej úpravy sporového konania, keď dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý okrem iného zrušil zákon č. 99/1963 Zb. - Občiansky súdny poriadok. V prechodných ustanoveniach (§ 470 ods. 1, ods. 2) CSP stanovil, že ak neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, avšak s tým, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

8. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na právnom závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal platné postúpenie pohľadávky proti žalovaným z pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s., keď pri postúpení pohľadávky nebol dodržaný postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách.

9. Odvolací súd považuje tento právny názor súdu prvej inštancie za správny a stotožňuje sa aj s odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu podľa § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobcu uvádza nasledovné:

10. Aktívnu vecnú legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej, t. j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t. j. existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Cdo/205/2009). Preto nepostačuje, aby žalobca v súdnom konaní svoju aktívnu vecnú legitímáciu preukázal len oznámením postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi; je potrebné preukázanie platného postúpenia pohľadávky. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak dlžníkovi postúpenie oznámil postupca, dlžník nemá právo požadovať preukázanie postúpenia zmluvou o postúpení pohľadávky. To však platí len vo vzťahu k dlžníkovi, teda presnejšie vo vzťahu medzi účastníkmi zmluvy o postúpení pohľadávky na jednej strane a dlžníkom na strane druhej, nie vo vzťahu k súdu. V tomto smere nastal odklon súdnej praxe od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Obo/210/01, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu vecnú legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd z takého oznámenia vychádza bez toho, aby ako predbežnú otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Tento odklon od uvedeného rozhodnutia vyplýva napríklad z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Obo/49/2008 zo dňa 14.05.2008, ako aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/76/2007 zo dňa 28.01.2009, podľa ktorého v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení, resp. v spore o splnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo a z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodit', že dlžník by nemohol namietat' a súd skúmat' platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca. K správnosti týchto záverov sa priklonil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení, sp. zn. IV. ÚS 337/2012-19 zo dňa 03.07.2012.

11. Pre potreby ďalšej argumentácie považuje odvolací súd za potrebné opätovne citovať § 92 ods. 8 zákona o bankách: "Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom."

12. Citované ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ako to naznačuje žalobca v odvolaní, ale stanovuje podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.). Tomu nasvedčuje jednak znenie citovaného ustanovenia ("...môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku... postúpiť"), ako aj jeho zaradenie do časti zákona o bankách, ktorej nadpis znie "Ochrana klientov a bankové tajomstvo". Účelom tohto ustanovenia teda nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Citované ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má súd povinnosť prihliadať ex offo. V danom prípade, keďže právnym predchodcom žalobcu bola banka, bolo správne, že súd prvej inštancie zisťoval, či boli pri postúpení pohľadávky na žalobcu dodržané podmienky ustanovené zákonom o bankách, teda, či postúpenie pohľadávky bolo platné.

13. Odvolací súd ďalej v zhode s názorom súdu prvej inštancie uvádza, že v prípade pohľadávky banky /ako to bolo aj v tomto prípade/ je spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná /dospelé splátky/ a len za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky na plnenie po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Tieto podmienky postúpenia stanovuje priamo zákon o bankách, a aj keby boli zákonodarcom stanovené za účelom ochrany bankového tajomstva, ide o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky, pri porušení ktorých právny úkon postúpenia pohľadávky porušuje zákon a je preto neplatný.

14. K tvrdeniu žalobcu, že omeškanie žalovaného trvalo viac ako rok, a v takom prípade by jeho právny predchodca konal v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách, aj keby písomnú výzvu žalovanej nezasielal, odvolací súd uvádza, že z citovaného ustanovenia takýto záver nemožno vyvodiť. Dodatok v znení "to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok" je pripojený k druhej vete citovaného ustanovenia (za bodkočiarkou), teda zjavne sa vzťahuje len na túto druhú vetu - jej časť pred bodkočiarkou. Podľa tohto ustanovenia banka nemôže postúpiť pohľadávku inej osobe bez súhlasu klienta, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to (t. j. že banka nemôže postúpiť pohľadávku, ak klient už uhradil omeškaný peňažný záväzok) neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok (zákonodarca tu rozlišuje medzi pohľadávkou a omeškaným peňažným záväzkom). Ak by časť druhej vety začínajúca sa slovami "to neplatí, ak ..." mala predstavovať výnimku aj z prvej vety, muselo by to v nej byť výslovne vyjadrené, resp. by legislatívno-technicky musela tvoriť samostatný odsek s výslovným uvedením, ku ktorým ustanoveniam sa (táto výnimka) vzťahuje.

15. V tomto prípade žalobca v spore pred súdom prvej inštancie nepreukázal splnenie podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky a preto možno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o postúpení pohľadávky, ktorou mal pohľadávku proti žalovanému nadobudnúť, je pre rozpor so zákonom neplatná a žalobca tak nemá aktívnu vecnú legitimitáciu na vymáhanie žalovanej pohľadávky.

16. Občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV v tomto spore vystupovalo do 30.06.2016 v postavení vedľajšieho účastníka na strane žalovaných. Dňom 01.07.2016 stratilo toto občianske združenie zmenou právnej úpravy občianskeho súdneho konania podstavenie vedľajšieho účastníka v spore, ale na druhej strane rovnako platí, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom 01.07.2016, kedy sa stal účinným nový procesný kódex /Civilný sporový poriadok/, zostávajú zachované. Podľa odvolacieho súdu medzi účinky oprávneného vstupu vedľajšieho účastníka do občianskeho súdneho konania v období do 30.06.2016 môžeme zaradiť aj vznik práva vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania v prípade úspechu účastníka konania, na ktorého strane v spore vedľajší účastník vystupoval. Ak potom nejakej osobe v postavení vedľajšieho účastníka vznikli trovy konania, je potrebné pri meritórnom skončení sporu s ohľadom na jeho výsledok skúmať, či táto osoba nemá právo na ich náhradu, a to bez ohľadu na skutočnosť, že medzičasom už postavenie tejto osoby ako vedľajšieho účastníka v spore zaniklo.

17. Súd prvej inštancie preto správne rozhodol aj o náhrade trov konania občianskeho združenia VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, ktoré v spore vystupovalo do 30.06.2016 ako vedľajší účastník na strane žalovaných a do uvedeného dňa mu vznikli trovy konania. Za účelne vynaložené trovy konania podľa § 251 CSP treba považovať také náklady, ktoré musela procesná strany nevyhnute vynaložiť, aby mohla riadne uplatniť alebo brániť svoje právo na príslušnom súde. Správne preto súd prvej inštancie posudzoval, či náklady vynaložené na jednotlivé úkony právnej služby v danej veci boli vynaložené účelne. Pokiaľ ide o postavenie vedľajšieho účastníka v spotrebiteľských sporoch a jeho nárok na náhradu trov konania, táto otázka už bola súdnou praxou vyriešená. Úspech vedľajšieho účastníka v konaní je vždy závislý od úspechu toho účastníka, na strane ktorého vystupuje. Žalovaní boli v konaní úspešní, a preto aj vedľajší účastník na ich strane je v konaní úspešný a má preto právo na náhradu trov konania.

18. Odvolacie námietky žalobcu boli preto nedôvodné.

19. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

20. V odvolacom konaní mali plný úspech žalovaní 1/, 2/, preto im vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V konaní im však žiadne trovy nevznikli, preto odvolací súd vyslovil, že žalovaní 1/, 2/ nemajú nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

21. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).